

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.
เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๓(คำ)

ความรู้ภายในของหลวงปู่คำดี

เอามาให้แต่เราคนเดียว ดูหัวใจคนอื่นบ้างซิเป็นยังไง นี่ละธรรมฟังเอานะ ภาษาธรรมเป็นอย่างไร ภาษากิเลสอ้อมอ้อม ๆ เกรงอกเกรงใจกัน ก็เหยียบกันทำลายกันนั้นแหละ ภาษาธรรมไม่เหยียบใคร ใครผิดตรงไหนชัดเจนนั้น ถูกตะกันทำไมเสียประโยชน์ ถ้าถูกแล้วไม่ต้อง ถ้าผิดตรงไหนชัดเจนนั้นเรียกว่าธรรม ชะล้างตรงนั้น นั่นละธรรมท่านเป็นอย่างนั้น สอนโลกท่านสอนอย่างนั้น ท่านไม่เอียงหน้าเอียงหลัง ตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรม ตายใจได้เรียกว่าธรรม โลกตายใจไม่ได้นะ หวานปาก ข้างในเหมือนเปรตเหมือนผี

วันนี้เราไปให้อาหารที่เขาดิน อาหารปลา ปลาไม่ค่อยกินนะ มีแต่ปลาแก่ ๆ ตัวใหญ่ ๆ ยาว มันแก่พอแล้วไม่ค่อยกิน เลยให้เล็กน้อย ต้องไปให้วัดลานบุญ อาหารเป็นเม็ดเขาไม่ค่อยชอบเหมือนขนมปัง เขากินเหมือนกันแต่กินขนมปังมากกว่า เราให้เขามากพอนั้นแหละ จนกระทั่งขนมปังหมดพอดี เอาไปเยอะ ซ้อที่นั่นอีกเยอะหมด อาหารเม็ดเอากลับมาให้ปลาเรา เพราะเราแย่งเอาจากปลาของเราไป มีเท่าไรเอาไปหมด พอเหลือแล้วก็เอากลับคืนมาให้มัน เตียวมันคิดดอกกับเรา ลำบากนะ เราจะว่าคิดดอกได้แต่คน ปลามันคิดดอกได้เหมือนกัน

อ้าว ถ้าให้ความเป็นธรรมก็ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเห็นใจเขา เรากลับมาต้องเอาเพิ่มให้เขาอีก ถึงเรียกว่าคิดดอกให้เขา เราเตรียมขนมปังไปเยอะก็หมด ซ้อเอากจากนั้นเพิ่ม หมด สงสารสัตว์จะว่าไง สัตว์หิวสัตว์ก็เป็นทุกข์เหมือนคน ไม่ว่าคนว่าสัตว์มีท้องมีปากมีความหิว แล้วก็ต้องมีความทุกข์เหมือนกัน ควรจะเฉลี่ยเผื่อแผ่กันได้ยังไงก็ต้องเฉลี่ยกัน อย่างไม่หาเลี้ยงที่นั่นที่นี้ก็เห็นอย่างนี้เอง เห็นภัยแห่งความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากความหิว เมื่อพอเป็นไปได้ก็ช่วยกันไปอย่างนั้น นี่ที่ดู-ดูอย่างนี้

เราระลึกถึงท่านอาจารย์คำดีได้ เราเคยเล่าให้ใครฟังบ้างแล้วหรือไง อันนี้คุยกันโดยเฉพาะ ท่านอาจารย์คำดี หลวงปู่คำดี วัดถ้ำผาปู ที่จะได้คุยกัน ได้พบเหตุผลอย่างนี้ก็คือว่า เราขโมยหนีจากหมู่เพื่อนไป นิสัยเราเป็นอย่างนั้น ไม่อยากเล่นกับใคร อยู่คนเดียว ๆ อยู่ในป่าในเขาคนเดียว หมู่เพื่อนก็ไปเกาะไปติด ไปอยู่ที่ไหนตามไปถึงหมด ขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อนเราเป็นที่หนึ่งนะ ถ้าหากว่าเป็นบาปเป็นกรรมตกนรก เราจะตกลึกกว่าเทวทัตอีก

เพราะมันไม่สบาย อยู่คนเดียวสบาย ดูแต่ธาตุแต่ชั้นธ มันคิดตามเรื่อง ตัดดี้นตามเรื่องของมัน มันไม่มีความหมายนะ เหมือนทางจิ้งเหลนขาด อวัยวะทุกส่วน ๆ มันตัดมันดี้นมันคิดมันปรุงของมันไป ไม่มีเจ้าของเข้ายึด ไม่มีเจ้าอำนาจตัวเหล่านี้ก็ไม่เป็นภัย ความคิดความจำคิดดีคิดชั่วคิดไปได้ธรรมดา ไม่มีเจ้าอำนาจเข้าไปกุมอำนาจไว้ให้คิดชั่ว แล้วถึงใจทำชั่วได้ ๆ ดึงเข้าสู่ันั้น ไส้เข้าสู่้ความชั่ว ทำชั่วได้ ถ้ามีเจ้าอำนาจอยู่ข้างใน

เมื่อไม่มีเจ้าอำนาจแล้วก็มีแต่ชั้นธล้วน ๆ เรียกว่า ชั้นธล้วน ๆ ชั้นธไม่เป็นสมุทัย คือ กิเลสไม่เข้าแฝง คิดอะไรมันก็คิดของมัน คิดแล้วมันก็ดับเท่านั้นเอง ไม่มีเงื่อนต่อ มันจะคิดได้เช่นโลกทั่ว ๆ ไป แต่เป็นชั้นธล้วน ๆ ไม่มีพิษเหมือนกิเลสเข้าแทรก กิเลสเข้าแทรกแล้วเป็นพิษไปหมด ตากก็เป็นพิษ เห็นอะไรเกิดความดีใจ เสียใจ ความรัก ความชัง ขึ้นมาทันที ๆ นั่นคือกิเลสเข้าแทรก ให้รักให้ชังให้เกลียดให้โกรธ ให้พอใจไม่พอใจ กิเลสตัวนี้เป็นเจ้าอำนาจ ทีนี้เมื่อกิเลสตัวนั้นหมดไปแล้ว เห็นก็สักแต่ว่าเห็น คิดว่าดีว่าชั่วก็ธรรมดาผ่านไปดับไป ๆ คิดดีก็ดับ คิดชั่วก็ดับ ไม่มีเจ้าของยึดก็ไม่สืบทอดไม่ลูกหลาน ท่านจึงเรียกว่าชั้นธล้วน ๆ

ชั้นธพระพุทธเจ้า ชั้นธพระอรหันต์เป็นชั้นธล้วน ๆ ไม่ใช่เหมือนชั้นธของเรา ชั้นธของเราเนี่ยมันชั้นเข้า ๆ จนหายใจไม่ออก ชี้แตก คือมันชั้นเข้าไป ๆ ชั้นธของเรามันชั้นเข้าไปมัดเข้าไป ชั้นธพวกเรามันเป็นชั้นธอย่างนั้น มัดเจ้าของ มันชั้นเข้าไปมาก ๆ ก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ เวลาไปอยู่นั้นมันสบาย ไม่มีอะไร อันนี้มันก็ยุ่งของมันอยู่ธรรมดาของมัน ธรรมชาติที่เป็นเจ้าของไม่ไปยึดมัน เป็นหลักธรรมชาติเองไม่บังคับกัน ต่างอันต่างอยู่ ต่างอันต่างจริง อยู่ที่ไหนก็สบายหมด จะอดจะอิมอะไรไม่เป็นอารมณ์ คือไม่มีอะไรกังวลเสียอย่างเดียวเท่านั้น แสนสุข ท่านเรียกว่าบรมสุข

ก็กิเลสเท่านั้นเข้ากวนเข้ายุเข้าแห่เข้าที่มเข้าแทงตลอดเวลา มีมากมีหนามันก็เหมือนหอกเหมือนหลาวที่มแทงเข้าไป บางลงไปมันก็เหมือนเสี้ยนเหมือนหนาม ถอดออกหมดเสียจริง ๆ ไม่มีแต่ะไม่มีอะไรยุ่ง นั่นละเรียกว่าหมดแล้วสมมุติ สมมุติก็คือกิเลส มันเข้าเสียดเข้าแทง หนักเบาเล็กน้อยขึ้นอยู่กับกิเลสที่หนักเบาเล็กน้อย ความทุกข์ก็เพิ่มขึ้น ๆ เพราะมันที่มันแทงหนัก มันอยู่ในหัวใจสัตว์ มันติดมาพร้อมกันทุกภพทุกชาติมันติดอยู่นั้น เมื่อฆ่ามันไม่ได้

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเกิดตาย ๆ มากก็ปก็กัลป์ แต่ละราย ๆ น้อย่าไปนับนะ ถ้าสมมุติว่าไม่เปื่อยไม่ผุไม่พัง เราตายคราวนี้ทิ้งไว้ให้มันอยู่นี้ แล้วไปเกิดใหม่ตายอีกประมาวดดูซิ เมืองไทยไม่มีที่วางศพของคนคนเดียว คือมันเกิดมันตายมาทับกันอยู่ตลอดเวลา เพราะมันไม่สลายนี้ ก็กัปกัลป์มันก็กองเทินขึ้น ๆ เมืองไทยไม่มีที่ไว้จะคน

คนเดียว นานหรือไม่นานมันเกิดมันตาย เบื้องต้นของเกิดตายก็มองไม่เห็น แล้วข้างหน้ามันก็จะไปของมันไปอย่างนั้นอีก อยู่อย่างนั้นเรื่อย นี่ละตัวพาให้เป็น ผิงอยู่ในจิตนี้ นี่ละที่ว่าตัวเสียดตัวแทงตัวด้วยตัวแท้คือตัวนี้ ตัวให้เกิดความทุกข์มากทุกข์น้อยภายในจิตในใจจนกระทั่งกายวิการไปตามก็ตัวนี้ มันขึ้นอยู่กับตัวนี้ ๆ

เมื่อชำระตัวนี้ให้เบาไป การยุบเหี่ยวก่ออวกนั้นก็เบาลง ๆ จนกระทั่งอันนี้หมดแล้วทุกข์ไม่มีในหัวใจพระอรหันต์ ตั้งแต่วันตรัสรู้หรือบรรลุนิพพานบั้งขึ้นมาเท่านั้น นั่นละกิเลสขาดตรงนั้น ตัวเสียดตัวหนามตัวก่อเหตุ ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานคือตัวนั้น พอตัวนั้นซึ่งเป็นเหตุขาดสะบั้นลงไป ทุกข์ซึ่งเป็นผลก็ดับไปพร้อมกันเลย แล้วท่านก็ไม่มีทุกข์เป็นอนันตกาลเลย นั่นละเรียกว่านิพพานเที่ยง จิตเป็นธรรมชาติล้วน ๆ แล้ว หรือว่าเป็นนิพพานล้วน ๆ แล้ว

พระอรหันต์ไม่เคยมีทุกข์ในทางใจ แต่เรื่องร่างกายอันนี้มันเป็นสมมุติ มันก็เดินตามสมมุติของมัน มีเจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อน มีหิวมีกระหายของมันเป็นธรรมดา เพราะเป็นสมมุติ อันนี้ก็เข้ากันได้ ความเจ็บปวดแสบร้อน เจ็บไข้ได้ป่วย ความทุกข์มันก็มี มันก็มีอยู่ในขั้นนี้เสียไม่ได้มีอยู่ในจิตของท่าน ท่านเป็นเพียงแต่ว่ารับผิดชอบอยู่เฉย ๆ ท่านไม่ได้มีทุกข์กับสิ่งเหล่านี้ เป็นหลักธรรมชาติเองไม่มีใครตกใครแต่งเหมือนน้ำตกลงบนใบบัว พอตกลงก็ปลิงปลิง ๆ น้ำก็ไม่ตั้งใจจะซึมซาบใบบัว ใบบัวก็ไม่ตั้งใจจะซึมซาบน้ำ ต่างอันต่างตกแล้วกลิ้งไป ๆ อารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจของพระอรหันต์ คือความคิดความปรุง มันตั้งขึ้นก็เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว กลิ้งไป ๆ เป็นหลักธรรมชาติของมัน

นิสัยเราก็เป็นอย่างนั้นละ ทำความเพียรก็รู้แล้วว่าอยู่โดดอยู่เดี่ยวเพื่อความเพียรอย่างเดียว หลังจากนั้นมาแล้วก็อยู่โดดอยู่เดี่ยว เป็นวิหารธรรมความสุขโดยลำพังเพียงครองขันธไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นพอแล้ว ไม่หาอะไรอีกแล้ว คือพอ พอหมดเลยถ้าใจพอเสียอย่างเดียว ไม่มีอะไรมาเพิ่มเติมจึงเรียกว่าพอ อยู่ไปดูไปขันธมันอยู่ได้ขนาดไหนก็เหยียวยากันไป เหยียวยากันไม่ได้ก็ทิ้งเสียเท่านั้น ไม่เห็นมีอะไร อยู่ที่ไหนสบาย ๆ เพราะฉะนั้นพ่อแม่ครูจารย์ไปอยู่ที่ไหนท่านถึงได้หลับหลับสนิทตลอด หมู่เพื่อนก็ตามเกาะ ๆ อยู่ตลอดเวลา ท่านไม่มีอะไรท่านพอทุกอย่างแล้ว ถ้านิพพาน จิตของท่านก็เป็นนิพพานอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงรับผิดชอบในขันธ เพราะขันธนี้ยังต้องรับผิดชอบอยู่ พอขันธสลายไปลงไปที่นั่นหมด ที่นี้ความรับผิดชอบไม่มี ท่านจึงเรียกว่านิพพาน ๒

สุอุปาทิเสสนิพพาน ใจเป็นนิพพานแล้ว แต่ยังคงธาตุครองขันธอยู่ นี้เรียกว่าสุอุปาทิเสสนิพพาน คือ ยังรับผิดชอบในธาตุในขันธอยู่

อนุปาติเสสนิพพาน ธาตุชั้นธสลายไปแล้วนั้นเป็นธรรมชาติ คือ นิพพานล้วน ๆ สมมุติไม่มีเลยให้รับผิดชอบไม่มี ชั้นนี้เป็นสมมุติให้รับผิดชอบ ถึงท่านไม่ติดก็ตามก็รับผิดชอบเป็นสัญชาติญาณอันหนึ่ง ความรับผิดชอบหากเป็นของมันเอง เช่นเดินไปอย่างนี้ เราเดินไปตามทางก้าวลงจะเหยียบ แล้วเห็นรากไม้เหมือนงู กำลังจะก้าวเหยียบนี้ กระโดดผิงเหมือนกัน หรือลื่นอย่างนี้ก็เหมือนกัน ลื่นจะหกล้ม ท่านต้องช่วยตัวเองเหมือนกันกับคนทั่ว ๆ ไป นี่คือสัญชาติญาณ ต่างกันก็เพียงแต่ว่า คนทั่วไปนี้เวลาเป็นอย่างนั้นจิตมันวูบ มันตกใจมันวูบ หรือลื่นอย่างนี้มันก็มีของมันอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าจะเหยียบงูมันตื่นมันสะดุ้งในตัวในจิต แต่ท่านไม่มี หากเป็นแต่เพียงเหยียบ ทราบว่างู ท่านเหยียบ ผ่าน ท่านไม่มีความสะดุ้งอย่างนั้น ต่างกันเท่านั้นเอง

แต่กิริยานี้เหมือนกัน จะหกล้มนี้ต้องช่วยตัวเองจนสุดเหวี่ยง ควรล้มถึงจะยอมให้ล้ม เหมือนกันอันนี้ เช่นอย่างจะเหยียบขวากเหยียบหนามมองเห็นโดดปับ จะเหยียบงู ทั้ง ๆ ที่เป็นรากไม้ไม่ใช่งูนะ โดดปับ นี้เรียกว่าสัญชาติญาณรับผิดชอบกัน พระอรหันต์กับปุถุชนเราเหมือนกัน ต่างกันที่จิตของปุถุชนกระเพื่อมจนสะดุ้งว้างั้นเถอะ แต่จิตพระอรหันต์ท่านไม่มี เพียงเหยียบเท่านั้นเอง พอทราบปับ ปับไปเลย เท่านั้นต่างกันตรงนี้ ภายในจิตต่างกัน

นี่ละธรรมชาติพระพุทเจ้า เป็น อกาลิโก มีตลอดอยู่อย่างนี้ ถ้าใครชวนชวายเป็นได้ ๆ ถึงอย่างนี้ ถ้าไม่ชวนชวาย ให้กิเลสมันปิดมันบังไว้หมด ก็บอกว่ามรรคผลนิพพานไม่มี สิ่งที่มีก็มีแต่บุตรแต่คุณเต็มหัวใจ อันนั้นกิเลสมันไม่บอก มุตรคุณคือกิเลสเต็มหัวใจ ชี้โลก ชี้เป็นอะไร ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง ชี้ราคะตัณหา มีแต่ชี้เต็มหัวใจ มันไม่บอกนะอันนี้ มันบอกงู ๆ ปลา ๆ ไปโน่น มรรคผลนิพพานไม่มี ปฏิบัติเท่าไรก็ได้ไม่ได้ ส่วนปฏิบัติตามกิเลส ปฏิบัติเท่าไรจนกระทั่งบางคนฆ่าตัวตายก็มี ทุกข์ขนาดไหนมันก็ไม่บอก ทุกข์จนนอนไม่หลับหัวอกจะแตกมันก็ไม่บอก กิเลสสร้างขึ้นมานขนาดนั้นมันก็ไม่บอก นั่นละกิเลสปิดธรรมปิดอย่างนั้น

พูดถึงเรื่องนี้ก็เกี่ยวกับเรื่องที่คุณต๊ะก็นี้ ทำให้คิดถึงท่านอาจารย์คำดี คือท่านอาจารย์คำดีแต่ก่อนท่านมีนิสัยผาดโผน ดู เด็ด ตามนิสัยกิริยาออกมาเป็น นิสัยเด็ด ใจเด็ด กิริยาออกมาก็เป็นอย่างนั้น ควรดู-ดู ท่านมาเล่าให้ฟังนะ คือเห็นกิริยาท่านเรียบตลอดเวลา เราก็ไม่ได้ถามท่าน ครั้นพูดกันไปกันมาสองต่อสองคุยกัน ท่านก็เลยพูดถึงนิสัยผมแต่ก่อนไม่ได้เป็นอย่างนี้นะท่านมหา นิสัยผมผาดโผนมากแต่ก่อน พอดู-ดูเลยทีนี้มันจะเกิดเหตุก็คือ วันนั้นเขาเอาผ้ามาถวายแล้วก็ให้เณรตัดเย็บเป็นสบง เณรเย็บผ้าละเอียด ผิด ผิด สบง ผิด ท่านก็มาดู พอมาดูเห็นผ้าเย็บผิดจริง ๆ ท่านเลยฉีกต่อหน้าเณร ท่านเล่าให้ฟังเอง ฉีกต่อหน้าเณร นั่นละเป็นนิสัยของท่าน

ที่นี้ณเรรักเลยร้องไห้ ณเรร้องไห้กระเทือนถึงจิต นี่ละต้นเหตุที่จะได้เปลี่ยนนิสัย ท่านว่า เพราะณเรร้องไห้ต่อหน้า ณเรรเสียใจณเรร้องไห้ต่อหน้า เอ้อ นิสัยอันนี้เราถ้าจะฝืนทำไปอย่างนี้จะไม่มีเพียงเท่านี้ ยังจะมากกว่านี้ นั่นท่านคิดนะ นิสัยอันนี้จะให้มันอ่อนตัวลงไม่มี ถ้าไม่แก้ จะให้มันหายไปเองไม่มีละ แล้วนิสัยอันนี้กระทบกระเทือนแก่คนอื่น เช่นอย่างเวลานี้ณเรรเสียใจถึงขนาดร้องไห้ร้องไห้เพราะเรานี่เอง เพราะนิสัยของเรานี่เอง ท่านเลยทำความเด็ดขาด ตั้งแต่วันนี้ต่อไปเราจะไม่นำนิสัยนี้มาใช้เป็นอันขาด นั่นฟังซินะ ตัดกันอย่างขาดสะบั้นเลย แล้วตั้งแต่บัดนั้นมาผมก็ฝึกนิสัยไม่ให้มันติดได้เลยท่านว่าอย่างนั้นนะ เอาอย่างเด็ดขาดเหมือนกัน จนกลายเป็นอย่างทุกวันนี้

ผมไม่ดูใครนะ นี่ที่จะมาถึงรณะ ผมไม่ดูใครนะ ถ้าว่าผมจะดูผมก็ยึดท่านมหา มาดู ท่านว่าอย่างนี้ละ ผมก็ยึดเอาท่านมหา มาดู ผมไม่ดู อยู่อย่างนี้อยากให้ไปอยู่กับท่านมหาบัว อย่างมากไม่เลย ๓ วัน ถูกขนาบออกจากวัดหมดเลย ไอ้แฟน ๆ ฟ่าน ๆ อยู่ที่นี่นะท่านว่าอย่างนั้น ท่านไม่ดูแต่ท่านก็ยึดเอาเรามาเป็นเครื่องมือ ไอ้แฟน ๆ ฟ่าน ๆ อย่างนี้อย่างมากไม่เลย ๓ วันไปอยู่กับท่านมหาบัว ถูกขนาบไล่ออกจากวัดเลยท่านว่าอย่างนั้น ท่านพูดถึงเสมอเวลาเทศน์สอนพระ วันไหนประชุมถ้าไม่ขึ้นต้นท่านก็เอาตอนปลาย ยกมาเรื่อยแหละ เอาท่านมหา มา ก็มาเข้ากันได้ตรงนี้

ตอนนั้นมันบันดลบันดาลยังงี้ก็ไม่รู้ แทบจะทุกครั้งเรื่องมันรับกันได้พอดี ๆ อันนี้ท่านนิมิตในภาวนาของท่าน ท่านบอกท่านฝัน ถ้าพูดนอก ๆ ท่านก็บอกว่าฝัน จริง ๆ ก็คือฝันภวานานั่นเองเป็นไรไป นักภวานารู้กัน เพียงว่าฝันเท่านั้นก็รู้แล้ว ท่านฝันในของท่าน นักภวานารู้กัน วันนั้นภวานาอยู่มันเกิดเรื่องราวขึ้นมา พอตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็รีบสั่งพระเลย เอ้อ เมื่อคืนนี้ผมได้นิมิตแปลกประหลาดมาก จะมีพระองค์สำคัญ แต่ว่าองค์ไหนท่านก็ไม่ได้บอก จะมีพระองค์สำคัญมาวัดเราในเร็ว ๆ นี้ ท่านจัดพระมาเลยนะ จัดพระมาเฝ้าศาลา ไม่ให้ไปไหน คือท่านสั่งไว้ว่า ถ้าพระกรรมฐานมาไม่ว่าองค์ใดก็ตาม แก่หรือหนุ่มก็ตาม ถ้าเป็นพระกรรมฐาน นอกนั้นท่านไม่พูด แล้วมานี่อย่างไรก็ขอให้พบผมเสียก่อนก่อนที่ท่านจะผ่านไป ให้ได้พบผมเสียก่อน ผมจะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ นะท่านว่างั้น ท่านจึงจัดพระให้มาอยู่มาเฝ้าศาลา

ครั้นเวลาพระมาเฝ้าศาลา พอตีเราไปที่นั่นองค์เดียว ขโมยหนีนี้ ตีตัวก็ไม่ให้ใครทราบ มาเยี่ยมมารดา ๒ คืน นี่ละต้นเหตุที่จากหมู่เพื่อนได้ ถ้าว่าไปเที่ยววิวเวก โธ้ย ไม่ได้นะ แหกเลย รุมเข้าใจไหม นี่จะไปเยี่ยมมารดาจะไปได้อย่างไร จะไปหาที่สงัดยังงี้ ฟังแต่ว่าไปเยี่ยมแม่เป็นไรละ มันก็หาทางออกได้ เราก็ก็นอนอยู่กับแม่ ๒ คืน ต่อจากนั้นก็ออกไปไม่ให้ใครทราบ ให้นำน้องไปตีตัวสถานีรถไฟค้ำกั้งนี่ละ ไปลงขอนแก่น แล้วจะไปเข้าในภูเขา ความคิดว่าอย่างนั้น อำเภอกุเวียง พอตีตัวแล้วก็ขึ้นรถไฟ ไปคน

เดียว มันก็บันดลบันดาลไปเจอเอาโยมคนหนึ่ง โยมคนนั้นก็คุ้นกับเรา คຸນมหาคຸນว่างั้น
เถอะ แล้วคຸนกับท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์เราด้วย

พอไปเจอเราบนรถไฟ เอ๊ย ท่านอาจารย์มายังไง ขึ้นเลย เป็นบ้าหรือใจเราว่างั้น
หมดละที่นี้ความขลังของกู หมดละที่นี้ เป็นบ้าเรอะเราว่างั้น มันโมโห มันหมดแล้ว
ความขลังของเรา เขาลบลายหมดแล้ว ไปนี้มันก็จะไปบอกท่านเจ้าคุณว่าเราไปทางไหน
ๆ นี่ท่านจะลงไหน ตีปากเอานะ บอกท่านนั้นพอไม่พูดมากนะ ที่แรกถามเราก็อ่าเป็นบ้า
หรือ แล้วท่านอาจารย์จะตีตัวลงไหน นี่ ฟาดปากเอานะ เลยนั่งเลย ที่นี้มันไม่อยู่เฉย ๆ
ซีมันคอยแอบดูเราเวลาเราจะลงสถานีรถไฟ มันจะไปโคราช เราไปลงขอนแก่น ปีบลง
มันเห็นแล้วนะนั่น พอกลับไปก็ไปหาท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ละซี แว้ด ๆ โอ๊ย อยาก
ฟาดปากมันอีก มันโมโห หมดขลัง ไปอยู่ไม่ได้นานท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ให้คนไปตาม
บอกจะพาไปกรุงเทพฯ อย่างนั้นละเรื่องราวนะ

พอลงรถไฟก็ไปวัดท่านอาจารย์คำดี ไปองค์เดียว พระองค์นั้นท่านเล่าละเอียด
ลเอียดตามที่ท่านอาจารย์คำดีสั่งนะ ผมมาอยู่ที่นี้เพราะท่านอาจารย์คำดีสั่งให้ผมมา มา
เฝ้าวัดอยู่ที่นี้ คือท่านบอกว่าท่านได้เหตุ ว่าจะมีพระองค์สำคัญมาวัดเราเร็ว ๆ นี้ แล้ว
ท่านก็สั่งเอาไว้ว่า ถ้าเป็นพระกรรมฐาน ไม่ว่าหนุ่มว่าแก่อย่าตวนให้ท่านไปไหน ให้พบ
กับท่านเสียก่อน เพราะฉะนั้นท่านถึงได้สั่งให้ผมมาพักอยู่ที่ศาลา คอยต้อนรับพระ
สังเกตุพระที่ควรจะได้พบหรือไม่ได้พบ ผมจึงได้มาอยู่ที่นี่ เราก็อ่าถาม ตอนนั้นพระไม่รู้เรา
นะ พระองค์นั้นไม่รู้ เราก็เลยถามว่า ท่านให้มาอยู่ได้กี่คืนแล้ว ได้ ๒ คืนนี้แหละว่างั้น
นะ จำได้จนกระทั่งชื่อ ชื่อท่านชื่อพระฮวด อย่างนี้ละถ้ามีเหตุมันไม่ได้ลืมนะเรา มันจับ
ปืบเลย

ที่นี้พอนั่งอยู่นั้นเราดูไปที่ไหน ๆ ท่านก็ว่ามาเฝ้าศาลาเฝ้าอะไร มีสาระอะไรบ้าง
บนศาลา มีที่ไหนมันก็ไม่ มีแต่กระบอกไม้ไผ่ตัดเป็นกระโถน แทนกระโถน แล้วก็ถ้วย
ดินแทนกระโถน แต่ก่อนกระโถนไม่มี ถ้วยดินครอบไว้มุ่มเส้า ๆ แล้วกระโถนนั้นก็คือ
ไม้ไผ่ตัดครึ่งเอาเป็นกระโถนแทน เราดูก็ไม่เห็นมีอะไร ที่ท่านสั่งไว้นั้นน่าจะเป็นความ
จริงเราก็อ่าคิด ต่อไปท่านก็ถามชื่อ ท่านอาจารย์ชื่อว่ายังงี้ ถามไปทำไม คือเวลามีพระ
กรรมฐานมาอย่างนี้แล้ว เวลาไปกราบเรียนท่าน ท่านถามชื่อถามนามก็จะได้กราบเรียน
ให้ท่านทราบ นั่นซีเราก็เลยบอกว่า บั้ว เเหอ ๆ อาจารย์มหาบั้วหรือ อาจารย์อะไรก็จะ
เป็นไร เราว่างี้ ดูเลย ต่อจากนั้นก็รู้ละซี โอ๊ย ท่านอาจารย์พูดถึงท่านอาจารย์อยู่ตลอดเวลา
เวลา เทศน์สอนพระนี่เอาท่านอาจารย์มาขนาบพระอยู่เรื่อย

ที่นี้พอเราไปนั้นพระยังไม่รู้จักเรานี้ พอดกกลางคืนมาก็คุยธรรมะกัน ตอนเช้า
ตอนมาฉันจังหันพระยังไม่รู้จักเรานี้ รู้เฉพาะท่าน เพราะเราไปอยู่กุฏิข้าง ๆ ท่าน ไปคุยกับ

ท่านตอนกลางคืนแล้วกลับมาอนกุฎิ ตอนเช้าออกบิณฑบาต พอมาแล้ว อันนี้ตอนสำคัญนะ คือท่านนั่งองค์หัวหน้า พอดีเราก็เป็นองค์ที่สอง นั่งอยู่ข้าง ๆ ท่าน แล้วพระเณรก็นั่งเป็นแถว ทีนี้เวลาพระเณรแจกอาหารไปใกล้ ๆ ท่าน พอจัดอาหารถวายท่าน ท่านกระซิบ *นั่นรู้ไหมเสื่อ* ท่านว่าอย่างนั้นนะ

ท่านพูดเบา ๆ ให้รู้เฉพาะพระองค์นั้น แต่เราหูดีก็ได้ยินอยู่ตลอด องค์ไหนก็ตามพอเข้าไปหาท่านใกล้ชิดท่าน *ให้รู้นะเสื่อ ระวังนะ* มีแต่ว่าเสื่อ ระวังนะ *รู้ไหมนี่เสื่อ* ให้ระวังนะ พระเณรกริยาทำทาง ก็เป็นธรรมดาของพระเณรที่ท่านไม่ดูว่างั้นเถอะ มันก็อาจเป็นไปอย่างนั้นละ ทีนี้พอท่านกระซิบต่อไปแล้ว องค์ใดผ่านท่านจะกระซิบทั้งนั้นละ เราได้ยินตลอด ๆ เลย แต่เราก็เฉยเหมือนไม่ได้ยิน *ระวังนะเสื่อ รู้ไหม ท่านว่าเสื่อ รู้ไหม*

พอวันหลังมาพระเณรเรียบหมด แผลกอยู่ หลังจากนั้นแล้วเรียบหมด คงรู้จักหมดทั้งวัด นี่ละองค์ที่ท่านเอามาขนานพวกเราอยู่ทุกวันคือองค์นี้เอง ความหมายว่าฉันนี่ละที่ว่าท่านอาจารย์คำดีท่านไม่ได้บอก *รู้ไหมเสื่อ* ท่านกระซิบเบา ๆ ว่า เสื่อ เราได้ยินหมดว่าอะไร ก็เป็นคนหูดีอยู่ที่นี่ ท่านกระซิบพระที่เข้าไปใกล้ ๆ ชิดท่าน กระซิบเบา ๆ นะ คือจะให้รู้เฉพาะพระไม่ให้ได้ยินถึงเรา แต่เราก็ยินจนได้นั้นแหละ *รู้ไหมเสื่อ* ให้ระวังนะ องค์ไหนมาเกี่ยวข้องท่านบอกตลอด บอกอยู่อย่างนั้นตลอด ๆ เลย ท่านไม่ได้พูดเปิดเผย ท่านพูดให้ระวัง คือกริยาของพระของเณรอาจจะเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ ตามประสีประสา ให้ระวังนะ เสื่อ เรายังไม่ลืม อย่างดุดะกันี้ ระวังนะเสื่อพวกนี้นะ ท่านอาจารย์คำดีท่านยังรู้ว่าเสื่อ พวกนี้ยังไม่รู้อยู่หรือ ยังจะเอาอีกหรือ เข้ามาซิ ว่างั้นนะ เลือดสาดเลย ไม่มีเล็บก็สาดได้ เราไม่ลืม

เราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ กับพระกับเณรนี้เด็ดจริง ๆ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้นำมาพูด คือจริงจังทุกอย่าง หลักธรรมหลักวินัยเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น นี่ที่เขาร่ำลือว่าอาจารย์มหาบัวดู ๆ คือเขาเห็นแต่เณร ๆ คือเข้มงวดกวดขันข้อปฏิบัติ แต่ก่อนไม่ค่อยมีประชาชนญาติโยมเข้าไปเกี่ยวข้อง มีแต่พระเณรล้วน ๆ มันก็เข้มงวดกวดขันกันได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยใช้ใหม่ละ พวกญาติโยมมา ควรว่าบ้างก็ว่าบ้างเล็กน้อย ดูบ้างอะไรบ้างอย่างนี้ละ ใครก็ร่ำลือว่าอาจารย์มหาบัวดู ๆ เดียวนี้เขาลบลายหมดแล้ว ไม่มีเหลือละคำว่าดู ๆ แล้วดูเท่าไรยิ่งคลานเข้ามา พวกบ้าไม่รู้จักดู

เราพูดถึงเรื่องนี้เสียท่านอาจารย์คำดีท่านเป็นอย่างนั้น แต่นิสัยเราไม่เคยแก่นะ ไม่คิดจะแก้ตรงไหน เห็นว่าเหมาะแล้วกับลิง เวลาไปเห็นครูบาอาจารย์ เช่นอย่างท่านอาจารย์ฝั้นนี้ กริยามารยาทท่าน โอ้ย สวยงามมาก นุ่มนวลทุกอย่าง เราดูแล้วเราก็ชอบนะ เราดู โอ้ย กริยาท่านสวยงาม เราทำอย่างนี้ได้ก็จะดีนะ แต่ลิงมันอยู่บนคอกนี่ซี มัน

ฟังอยู่ด้วย พอออกมาแล้วลึงมันเกาะปึบเป็นภาษาลิงไปเลย มันไม่ได้สนใจกับภาษาสวยงามของท่าน นี่จึงเรียกว่านิสัยของใครของเรา เห็นชอบอยู่แต่เอาไม่ได้นะ เพราะเรื่องของเรามันติดอยู่กับเรา เรื่องนั้นเราไปยึดเอามา มันก็ไม่ใกล้ชิดติดพันกับนิสัยของเราที่เป็นมาตั้งแต่เดิมนะซี ที่นี้เราไม่เคยตัดไม่เคยแก้ตลอดมาเลย

ถ้าพูดถึงว่าหย่อนยาน ก็เมื่อเพื่อนฝูงประชาชนพระเณรเข้ามาเกี่ยวข้องมากก็ลดลงตามสัดตามส่วน ถึงอย่างนั้นก็ว่าดู แต่ก่อน โอ้ย เต็ดจริง ๆ ไม่มีคำว่าอ่อนเลย พระเณรเราก็ไม่รับมาก อย่างมากที่สุด ๑๘ องค์ นี้อย่างรับมากที่สุดนะ ก็อยู่ใน ๑๔-๑๕ องค์ แต่ก่อน การปฏิบัติก็ไม่มีอะไรมายุ่ง การภาวนาทั้งวันทั้งคืนเป็นกิจจำเป็นตลอดเวลา น้ำร้อนน้ำชาที่ไม่มีแต่ก่อน ไม่เคยฉันท้ำร้อนน้ำชาทะเล พระเณรทั้งหมดก็ไม่เคยมีใครสนใจ ครั้นนานมา ๆ คนนั้นเอานั้นไปถวาย คนนี้เอานี้ไปถวาย เตี้ยวน้ำอ้อย เตี้ยวน้ำตาล แล้วมากเข้า ๆ ก็จะมีเอาไว้ทำไม เลยปล่อยให้พระเณรแล้วแต่จะฉันทันกัน

เตี้ยวน้ำอ้อยเป็นบ้านน้ำอ้อยน้ำตาลไปหมดนะพระเณร มันก็อนุโลมไปอย่างนี้จะว่ายังไง มันหากเป็นของมันเอง เตี้ยวน้ำอ้อยเลยละ ๆ เทอะ ๆ ไปหมด วัดป่าบ้านตาดใครจะชมว่าดีอะไร ๆ เราไม่เคยสนใจนะ ไม่สนใจฟัง เพราะเราเป็นผู้ปกครองมาเอง ยิ่งมามากยิ่งขึ้น ๆ เทอะ ๆ ดูไม่ได้ ถ้าจะดูพระดูเณรต้องหลับตาดูเอา ปิดหูฟัง ถึงจะดูได้ฟังได้ ถ้าจะให้ดูตามหลักตามเกณฑ์ที่เคยปฏิบัติและปกครองหมู่เพื่อนมานี้ เรียกว่าดูไม่ได้ แล้วเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของเราเอาไปเทียบกันนี้ ไม่ได้ยกยอนะ มันดูไม่ได้นี่คือมันขวางกันขนาดนั้น

ที่นี้คนเรานั้นก็นิสัยหยาบละเอียดต่างกัน คิดไป เฉลี่ยไป ปล่อยไป แบบหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นแหละ หากเป็นไปตามของเราจริง ๆ แล้ว โธ มันฝันไปได้เมื่อไร ไม่ให้มันฝันเลย ว่ายังไงต้องเป็นอย่างนั้น ดัดเจ้าของดัดอย่างนั้น แล้วที่นี้จะแนะนำสั่งสอนคนอื่นจะให้เป็นอย่างเรา มันไม่ใช่เราจะว่าไง นิสัยคนละนิสัย แน่ะ มันต้องได้เฉลี่ยไปอย่างนั้น มันถึงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรทุกวันนี้

เราพูดถึงเรื่องท่านอาจารย์คำดี นำพูดนะ อย่างที่ท่านว่าจะได้พบนี้ แล้วอยู่ ๆ เราก็มองตรงนั้นพอดี ท่านพูดว่าพระองค์สำคัญ ท่านไม่ได้บอกว่าใคร แต่ตอนที่วัดถ้ำผาปูนันซีที่ได้คาน้ำชาเขาวังนั้นเถอะนะ ไม่มีอะไรคัดค้านท่าน ท่านว่า *ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน* คือท่านภาวนาติดขัดภายในใจ เติมนิจกรรมอยู่ตอนตีสี่ ที่นี้ปัญหามันขึ้นภายในใจแก้ไม่ตก มันก็เหมือนหอกเหมือนหลาว มันทิ่มมันแทง ระลึกถึงใครก็ได้ ท่านพูดเองนะ คิดเห็นแต่ท่านมหาองค์เดียว ปู๊ปปู๊บบอกจากทางจงกรมมา จู๊ดจู๊ดจู๊ดเตียน ท่านพูดอย่าง โธ เป็นตุเป็นตะ ขึ้นมากกราบพระ จู๊ดจู๊ดจู๊ดเตียน กราบ

พระ แต่ท่านไม่ได้บอกว่านิมนต์นะ ท่านบอกว่า จุฑธูปจุดเทียนกราบพระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอรออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ให้มาโปรดโดยด่วน

แล้วเราอยู่ที่ ๆ ก็คึกคักให้เขาส่งรถมาเดี๋ยวนี้ เราจะไปถ้ำผาปู่เดี๋ยวนี้ นั่นซิมันถึงได้รับกัน ไปก็จิ้งหะพอดี โอะ มาเร็วนี้ละ มาเร็วอะไร เดี่ยว ๆ จะได้พูดกัน เวลามารพูด ท่านพูดอย่างที่ท่านว่าละ โอ๊ย ผมมาตามภาษีภาษาสะเปะสะปะของผมต่างหาก ไม่ได้ทราบเรื่องราวอะไรละ ผมก็มาตามภาษา...เอาละอันไหนก็เอาละ พอแล้ว ว่าอย่างไรก็ตามพอแล้วละ เลยได้คุยธรรมะกัน ที่ท่านเกี่ยวกับเรานี้รู้สึกไม่ค่อยพลาดนะ ตื่นเช้าขึ้นมาท่านจะสั่งพระเลย นั่นเป็นครั้งแรกที่เราไปวัดถ้ำผาปู่ ที่ท่านว่าขอรออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน นั่นเป็นครั้งแรก เราไม่เคยไปนะ แต่วันนั้นมันคึกคักขึ้นเลย ตอน ๑๑ โมง คึกคัก ให้จัดรถมาเดี๋ยวนี้จะไปเดี๋ยวนี้ แต่ไม่ได้ไปวันนั้น ไม่ได้ถึงวันนั้นนะ คือไปวันนั้นแต่ไปค้างวัดท่านอาจารย์ชอบเสียก่อน ถึงอย่างนั้นท่านยังบอกว่ามาเร็วนะ คือวันหลังถึงไปหาท่าน ไม่ได้ไปเช้าวันที่ท่านอธิษฐาน วันหลังถึงไป ท่านยังบอกโอ๊ย มาเร็วนะ

ทีนี้เวลาท่านออกจากที่ภาวนามา เอ้อ วันนี้ท่านมหาจะมาเยี่ยมเรานะ พระเถรเราอย่าหนีห่างไกลนะ ส่วนมากท่านมาจะมาถึงในราวเที่ยง เพราะท่านฉันเสร็จเรียบร้อยแล้วท่านคงจะมา ในย่านนั้นพระเถรอย่าหนีไปไหน ให้รออยู่ที่นี่ เวลาท่านมาจะไม่ให้ท่านเสียเวลาอยากเข้าพบกับเรา ที่ไร่ที่นั่นนะแปลกอยู่ ครั้นเวลาเราไปเห็นพระเถรแฟนพ่าน ๆ อยู่บริเวณกำแพงนอก กำแพงข้างในเป็นบริเวณกุฏิท่าน ข้างนอกพระเถร ๔ องค์ ๕ องค์แฟนพ่าน ๆ พอเห็นเรามาธุรมมาเลย มาอะไรมากมายนักหนา ว่า ท่านอาจารย์สั่งให้รอท่านอาจารย์ อย่างนั้นนะ ท่านบอกท่านมหาจะมาเยี่ยมเราวันนี้ จึงบอกไม่ให้พระเถรไปที่อื่น เวลาท่านมาจะไม่ให้เสียเวลา จะเข้าพบกับเรา จึงได้พากันมารออยู่ที่นี่ พอไปหาท่าน ท่านก็พูดแบบเดียวกันอีก ไปที่ไรเป็นอย่างนั้น เราไปหาท่านที่ไรมีพระเถรอยู่นั้น ท่านทราบไว้แล้ว นิสัยท่านนี้มนวลมาก แต่ฝึกหัดใหม่ ตั้งแต่นั้นมาผมไม่เคยดูใคร ทำอะไรก็อย่างนั้นละ ไม่เคยดูใคร นอกจากไปเอาท่านมหามาดูแลท่านก็พูดเองอย่างนั้นนะ เอาท่านมหามาดูแล เดี่ยวนี้เรียกว่าดูไม่เป็นแล้ว ต้องเอาท่านมหามาดูแล

มันก็คงเป็นเกี่ยวกับนิสัยวาสนาอยู่นะ อย่างนิสัยเราไม่เคยไม่มีอะไรกับใคร ๆ เป็นนิสัยวาสนาอาภัพตั้งแต่เดิมมาเลย ไม่เคยเกาะเกี่ยวกับเพื่อนกับฝูง ไปเกาะเกี่ยวเวลาไปอยู่กับหลวงปู่มั่นเท่านั้น พระเถรมีมากมีน้อยเราก็กินเอา เพราะเราไปศึกษากับท่าน ใคร ๆ ก็มีหัวใจก็อยากไปศึกษาอบรมเหมือนกัน เราก็กินเอา เวลาออกจากท่านไปแล้ว องค์เดียว ๆ ตลอดเลย ไม่ให้ใครไปยุ่งเลย เพราะฉะนั้นใครจะมาเขียนประวัติ

ของเรานี้ เขียนไม่ได้ เขียนก็สับสน ๆ เดา ๆ ไปอย่างนั้นแหละ ออกจากเราเวลาพูดอะไร แล้วมันไปสัมผัส ที่ไหน ๆ เราก็กเล่าให้ฟัง ไปพักที่นั่นอย่างนั้น ๆ แล้วก็ขาดไปเสีย เวลาพูดสัมผัสอะไรก็เล่าเรื่องอย่างนั้น ๆ ออกมา พระก็อาจจะจับได้ตอนนั้น

ที่จะให้พระเณรติดตามเราไปจนกระทั่งได้ประวัติเรามาไม่มี เช่น องค์กรนี้ไปกับเราระยะนี้ องค์กรนั้นไปกับเราระยะนั้น อาจจะเอาเงื่อนนี้ต่อเงื่อนนั้นไปก็ได้ นี่เราไม่เคย นอกจากเรากล่าวให้ฟัง ไปพักอยู่ที่นั่นเป็นอย่างนั้น ๆ ไปที่นั่นเป็นอย่างนั้น ๆ ไปเสีย เวลาไปสัมผัสตรงไหนก็พูดตรงนั้นออกมา โดยไม่ตั้งใจจะเล่าแหละ มันก็เป็นเรื่องโดยดีแหละ ไปก็มีแต่อย่างนั้น

พอออกปฏิบัติแล้วโดดตลอดเวลาเลย อยู่กับเพื่อนฝูงก็เวลาอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน พอออกแล้วก็ เท่านั้น ๆ แล้วอยู่ ๆ ก็อย่างนี้เห็นใหม่ละ พอหลวงปู่่มั่นมรณภาพเท่านั้นพระเณรนี้เกาะพืบเลยนะ เรื่อยมา เราก็กลบกก็หลีกเรื่อยมาไม่ใช่ไม่หลบไม่หลีกนะ ถ้าว่าตกรกเพราะหลบหลีกจากหมู่เพื่อน ขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อนนี้ ตกรกหลุมลึกที่สุด วางั้นเถอะนะ ถึงขนาดนั้นก็ยิ่งเกาะติด ๆ เข้าไปอยู่ในป่าในเขาลูกไหนไม่นานนะ ประมาณสัก ๒ อาทิตย์ เดี่ยวองค์กรนี้โผล่ไปแล้ว ปับไปอยู่ทางโน้น เดี่ยวองค์กรนี้โผล่ไปแล้ว อยู่อย่างนั้น ก็เลยเกาะติดเรื่อย

ตอนเอาโยมแม่บวชนี่ละเหตุที่หมู่เพื่อนจะเกาะติด มาสร้างวัดป่าบ้านดาด เอาโยมแม่บวช ที่นี้เมื่อมีภาระแล้วถึงเกาะติดที่นี้นะ เรื่อยมา แต่ก่อน โอ้ย ไม่ นอกจากนั้นแล้วยังไม่แล้ว การเทศนาว่าการ ถ้าพูดถึงเรื่องการเทศน์นี้เราเทศน์ทั่วประเทศไทยมานานแล้วนะ ไปหมดทุกภาค ภาคเหนือ ภาคใต้ ตะวันออก ภาคกลาง แต่เทศน์อยู่ใต้ดิน คือไม่มีวิฑูรย์ ไม่มีทีวี เทศน์แล้วก็หายไป ๆ ไปติดอยู่ในเทปเป็นอย่างมากนะ เทศน์บางแห่งก็ไม่มีเทป เทปเกิดทีหลังนี้ ดูจะมีเทปปี ๐๕ มั้ง เทปเข้าไปในวัดนะ ก่อนหน้าก็ไม่ มี เราเทศน์อยู่ก่อนนั้นแล้ว เมื่อไม่มีเทปก็เป็นแบบเทศน์อยู่ใต้ดิน ๆ จนหนักเข้า ๆ ได้ออกมาช่วยชาติบ้านเมือง

เวลาออกสนามขึ้นเวทีแล้วก็ต้องได้ต่อใช้ใหม่ละ เทศน์แบบไหน ๆ ก็ดังที่เห็นนี่ละ ก็ออกละซีที่นี้ธรรมะ การเทศนาว่าการทุกแบบทุกฉบับแล้วแต่เหตุการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง จะควรหนักเบาเล็กน้อย ลึกตื้นหยาบละเอียดขนาดไหน จะอาศัยเหตุการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ๆ มันจะเป็นไปตามนั้น ๆ ที่จะให้เราคาดเราคิดว่า จะเทศน์อย่างนั้นจะเทศน์อย่างนี้เราไม่เคย ออกเหตุการณ์ประจำนั้นเลย ไปที่ไหนก็เอาเหตุการณ์ประจำนั้นละ เทศน์เลย ๆ จะให้เป็นโครงการเทศน์อย่างนั้นยังไม่เคย

จนกระทั่งปานนี้ละ นี่ก็อ่อนลง ๆ ขนาดที่เทศน์มาสองปีนี่มันก็พอแล้วนะถ้าจะฟังเอาอรรถเอาธรรม เพราะเราเทศน์เป็นอรรถเป็นธรรมทุกสัปดาห์ทุกส่วนทุกชั้นทุกภูมิ

ของธรรม เราไม่ได้เทศน์ด้วยความสงสัยเราบอกแล้ว นี่ที่วิตกวิจารณ์มากที่สุดก็ดูเอาชิวในป้ายที่รูปหลวงตาบัวอยู่นั้น ขอให้เชื่อพระพุทธเจ้าเถิดว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี และทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ขอให้ฟังก็แล้วกัน ถ้าใครฝืนนั้นละจม เราพูดจริง ๆ ขนาดนั้นนะ แน่ใจขนาดนั้นนะ นี่ละเราจึงวิตกวิจารณ์เอามากที่สุดที่พวกทำความสกปรกโสภณด้วยความโลภ ความเห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว เห็นแก่พวกแก่พ้อง เห็นแก่คณะของตัวเอง สร้างบาปสร้างกรรมโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวนะพวกนี้ นี่ที่น่าวิตกมากที่สุดนะ

พูดอะไรมันก็กระทบหัวใจเลส กิเลสต้องเป็นภัยต่อธรรมเสมอ จะมายอมรับธรรมไม่มีขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้ว พูดไปมันก็กระทบกระเทือน จะให้ส่งเสริมกิเลสเข้าอีกนั้นแล้วพูดไปหาอะไร ให้อยู่ธรรมดาที่เขาทำมันก็นักพอแล้วนะ แล้วยิ่งไปว่าอย่างนั้นอย่างนี้ กำลังตาแดงโรมันจะฟังใคร ก็ยิ่งจะคิดทางแง่อกุศลหนักเข้า ดีไม่ดีว่าเราอย่างนั้นอย่างนี้ ยิ่งสร้างบาปหนักเข้าไปอีก ก็ปล่อยไปเสีย ช่วยไม่ได้ก็ปล่อยไปเสียทำไม เพราะฉะนั้นจึงบอกกลาง ๆ เอาไว้ว่า ให้เชื่อพระพุทธเจ้าเถิดว่า ไม่มีสองละหว่างั้นเลย ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีสองเลย เวลาเรารู้มันก็ไม่มีสอง ไปทูลถามพระพุทธเจ้าอะไรที่พูดมาเหล่านี้ ของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน คำนึงกันได้อย่างไร นอกจากหมอบราบ ๆ เท่านั้น โถ ๆ ไม่มีใครรู้มีแต่พระพุทธเจ้ารู้

จิตเวลามันเปิดแล้วปิดได้ยังไง เวลามันปิดถึงยังงั้นมันก็ไม่รู้ เหมือนคนตาบอดเขามาวัดหน้าผากมันก็ไม่รู้ คือมันไม่เห็น มันรู้เฉย ๆ หน้าผากแตกก็แตก เจ็บทนเจ็บเอา แต่มันไม่เห็นจะว่าไง บาป บุญ นรก สวรรค์ มันไม่เห็น นี่ชิตที่น่าวิตกมากนะ ไปเทศน์ที่ไหนเราถึงหนักตรงนี้นะ มันจะลงจริง ๆ นะชาวพุทธเราเนี่ย ผู้พอได้สติตั้งบ้างก็ได้ เพราะฉะนั้นจึงอุตสาห์เทศน์ไป เห็นว่ามันพอมีได้มีเสียอยู่สับปนกันไป ถ้ามีแต่เสียจริง ๆ ไม่เล่น ปล่อยเลยไม่เอา

คือเทศน์มันไม่ได้สงสัย มันไม่มีอะไรสงสัยเทศน์นี่นะ ยังบอกว่าไม่ได้ลุ่ม ๆ คล้ำ ๆ มาเทศน์หนา เราบอกขนาดนั้นนะ อาจหาญขนาดไหน คำว่าอาจหาญนี้ยังต่ำอยู่นะ เลยอันนี้อีกธรรมชาตินั้น โลกมีว่าอาจหาญว่ากล่าวกลัวก็ว่าไปตามโลกเฉย ๆ ความจริงอันนั้นมันเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วทำไมจะไม่พูดได้เต็มปาก ก็รู้อย่างจัง ๆ อยู่กัน ไม่ได้สงสัยจะไหวยังงั้นอีก จะเอาไปฆ่าก็ตายทิ้งเฉย ๆ จะให้ลบอันนั้น โอยลบไม่ได้เลย แน่ ตายไปเฉย ๆ เห็นก็บอกว่าเห็น รู้ก็บอกว่ารู้

คำว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ นี่ใครสะดุ้งหัวใจเมื่อไร พระพุทธเจ้าไปเจอเสียอย่างจัง ๆ ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นสอนโลกทันทีเลยเห็นไหมละ ไปถามใคร ไปเอาใครมาเป็นพยานไม่มี นั่น สอนทันทีเลย ก็รู้อย่างจัง ๆ ในพระทัยนั้น

หมดแล้ว ถ้าว่าเล็งญาณก็เห็นไปหมด ยกตัวอย่างเช่น พระองค์สิมมาล นั้นมีอุปนิสัยถึง
ชั้นจะเป็นพระอรหันต์ แต่ก็เพราะความหลงกลของความชั่วช้าลามก

พระองค์สิมมาลเป็นเด็กอยู่ในสำนักอาจารย์เดียวกัน เป็นเด็กดี เด็กทั้งหลายไม่ตี
มันก็อิจฉากันซี รวมทั้งยกโทษของสิมมาลว่าไม่ต้อย่างนั้นไม่ต้อย่างนี้ ที่นี้เมื่อเหล็ก
มากกว่าถ่านแล้วไฟมันก็ไม่มีนั้นซิ ความดีก็ไม่ปรากฏ รวมทั้งมาฟ้องร้องว่าเด็กคน
นี้ไม่ต้อย่างนั้นอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่เด็กคนนี้ดี คืออาจารย์รักนั่นเอง อิจฉา เห็นว่าเด็กคนนี้ดี
อาจารย์รัก เลยไปฟ้องอาจารย์ให้พลิกสติปัญญาเสียใหม่ แล้วเชื่อกลอุบายของพวก
ลามกนี่ละ เอ้อ เราจะจัดการทีหลัง จากนั้นจึงหากลอุบาย เพราะองค์สิมมาลบอกนอน
สอนง่ายนี่นะ คนดีมันก็ตรงไปตรงมานั้นซิ อาจารย์ก็บอกว่าให้ไปฆ่าคนให้ได้ถึงพันคน
ฆ่าใครตายแล้วให้เอาเล็บมาหนึ่งเล็บ พอฆ่าคนถึงพันคนได้เล็บหนึ่งพันเล็บแล้วมา เรา
จะประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

ทางนี้ก็เชื่อแบบเถรตรงอย่างว่านะ ก็ไปตามฆ่าคนฆ่าไป ๆ ที่นี้แม่ความกังวลก็
สุดหัวใจว่างั้นเถอะ สุดท้ายก็ตัดสินใจจะไปหาลูก ลูกมันไม่ได้ว่าแม่นะ มันจะเอาเล็บ
เท่านั้น มันไม่ได้คิดว่าแม่ว่าพ่ออะไร ไม่ได้คำนึงถึงบาปถึงบุญ มีตั้งแต่คำนึงถึงวิชาที่จะ
เอาให้ได้ครบ

พระพุทธรเจ้าทรงเล็งญาณเห็นไหมละ โอ้ ตาย องค์สิมมาลนี้ถ้าเทียบแล้ว ตัดกิ่ง
ตัดก้านตัดดอกตัดใบ หดเข้ามา ๆ แล้ว คราวนี้เป็นคราวสุดท้ายก็จะถอนลำต้นนี้ขึ้น
ไม้ต้นนี้ก็ตาย ตัดกิ่งก้านสาขาดอกใบไม่ถึงตาย ยังไม่เสีย ถ้าถอนต้นโคนต้นมันลง
แล้วตาย ฆ่าใครก็ตามก็คนก็ตาม เหมือนกับตัดกิ่งตัดก้านเข้าใจไหม ยังไม่สามารถที่จะ
ทำลายอุปนิสัยของพระอรหันต์ได้ ถ้าฆ่ามารดาเสียอย่างเดียวเท่านั้นหมดเลย พระ
องค์ทรงทราบแล้ว พอตื่นเช้ามาก็เสด็จไปเลขาองค์สิมมาล ไปก็ไล่จะฟันจะฆ่าพระพุทธร
เจ้าเอาเล็บ พระพุทธรเจ้าก็หลบหลีก นี่ก็วิ่งไล่

บอกว่าหยุด ๆ ท่านก็เอาธรรมะตอบมา เราหยุดแล้ว มีแต่เรอวังตลอด ๆ วังทำ
ความชั่ว นั้นเห็นไหมละ เราหยุดทำความชั่วมานานแล้ว หยุด นะหยุดทำความชั่ว เวลา
ท่านแก่นะ ทางนี้ไล่ตามท่าน ท่านวิ่ง บอกให้ท่านหยุด ท่านบอกท่านหยุดแล้ว ยังไม่
หยุดแต่เธอ กำลังจะสร้างบาปสร้างกรรมตลอดเวลา ฟังสะดุดก็กละยล ลงทันทีเลย เรา
สร้างบาปสร้างกรรม ท่านบอกว่าท่านหยุดแล้วจากการทำบาปทำชั่ว ท่านบอกท่านหยุด
แล้ว เรายังทำตลอด สะดุดหัวใจ พอพระพุทธรเจ้าเห็นลงใจแล้วก็มาสอนก็บรรลुरुธรรม
เลย

นี่ละอุปนิสัยมี ทรงเล็งญาณทราบแล้วก็รับมาสะกัด ไม่งั้นหลังจากนั้นแม่มาแล้ว
ก็จะฆ่าแม่ ที่นี้อุปนิสัยนี้เหมือนกับถอนต้นไม้ขึ้นทั้งรากเลย หมด แต่ก่อนตัดกิ่งตัดก้าน

ทำบาปทำกรรมมามากมาน้อยก็เป็นเหมือนกึ่งเหมือนกัน ไม่ใช่รากแก้วรากฝอยของ มันจริง ๆ มารดาบิดาคือรากแก้วรากฝอย โคนนี้แล้วหมดเลย พระองค์จึงมาสอน แล้ว ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นี่ละเรียกว่าเล็งญาณดู

ภพพา ภพเพ วิโลกานํ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครมาช่องแห่งตาข่ายคือพระ ญาณหยั่งทราบก็เสด็จไปโปรดคนนั้น ถ้าคนนั้นมีอุปสรรค มีความจำเป็นที่จะล้มหาย ตายจากไปเสียก่อนจะไม่ทันเวลา ก็รีบไปหาคนนั้นเสียก่อน เช่นอย่าง พระองค์ลีมาล หลังจากนั้นแม่จะมาแล้วก็จะฆ่าทั้งแม่ฆ่าทั้งตัวเอง ฉิบหายจากมรรคจากผล เลยรีบ สะกัดเสีย

นี่ก็อ่อนลงแล้วนะเดี๋ยวนี้ เทศนาว่าการยังไม่ได้ไปถึงไหนแหละ เราอ่อนลง ๆ จึงวิตถวิจารณ์กับพี่น้องชาวไทยเรา ใครฟังให้ตื่นบอกตรง ๆ อย่างนี้นะ ให้ตื่นเนื้อตื่น ตัวอย่าให้กิเลสกล่อมตลอดไป ให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมบ้าง ถ้าอยากหลุดอยากพ้น จากกองทุกข์ทั้งหลายที่กิเลสพาให้สร้างอยู่ตลอดเวลา ไม่งั้นจะจมจริง ๆ เราอย่าไปทำ ทายพระพุทธเจ้า ไม่มีใครเอกกว่าพระพุทธเจ้าเรา รวมทั้งโลก ศาสดาองค์เอกคือ ศาสดาของพวกเรา ธรรมก็ธรรมชั้นเอกมาสอนโลก ไม่ได้เอาธรรมชี้หมู่ราชี่หมาแห่ง มาสอนนะ ถ้าเรายังเห็นว่าเราเป็นสาระอยู่ให้รับผิดชอบตัวเองด้วยดี อย่าทำความชั่วช้า ลามก ให้ระมัดระวัง ปรับเนื้อปรับตัว แก้ไขตัดแปลง

ทุกข์ยากลำบากฝืนกัน กิเลสต้องเป็นข้าศึกกับธรรม เราจะสร้างธรรมคุณงาม ความดีนี้มันจะขัดจะขื่นตลอดเวลา เอ้า รบกัน นั่นละจึงเรียกว่าสู้กัน แต่สำคัญที่กิเลส ไม่เคยอ่อนอ่อนนะ คือมันดิ่งมันดุดตลอดเวลา ที่เราจมได้เพราะกิเลสมันดิ่งดุดตลอด เวลา ธรรมนี้เวลาได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์มันก็ได้สติสตั้ง มีกระปรีกระเปร่าขึ้น เป็นระยะ ๆ จากนั้นกิเลสดิ่งเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ไปตามกิเลส นี่สำคัญมากนะ

คือกิเลสดิ่งตลอดเวลา ธรรมนี้จะดิ่งเวลาที่มาเทศน์สอนเมื่อเรายังตั้งตัวไม่ได้ ถ้าใครตั้งตัวได้แล้วที่นี้ธรรมก็ดิ่งเอง ถึงขั้นตั้งตัวได้ ๆ แล้วการทำความคิดนี้หนักเข้า ๆ ราบรื่นไปเรื่อย การทำความชั่วนี้ชยะ ๆ เรื่อย แต่ก่อนไม่ได้ชยะมันหากเป็นของมันเอง เมื่อธรรมเข้าแทรกมันเห็นบาปเห็นบุญ ที่นี้พอมีกำลังแล้วดั่งที่เคยพูดให้ฟังนั่นแหละ หมุนตัวเลยเป็นอัตโนมัติ สังหารข้าศึกตลอดไปเลยจนสิ้นซาก

อันนี้เราวิตถจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา การสอนก็วิตถ พอดู-ดู ดูด้วยธรรม เด็ดด้วย ธรรม หนักด้วยธรรม มีแต่ความดีงามทั้งนั้น ถ้ากิเลสนี้เป็นเลี่ยนก็เจ็บ เป็นหนามก็เจ็บ เป็นหอกเป็นหลาวก็เจ็บ นั่นถ้าเป็นเรื่องของกิเลส มีแต่เจ็บทั้งนั้น เรื่องของธรรมไม่เจ็บ เพราะชะล้างจะเจ็บอะไร

พากันภาวนานะ หลักของชาวพุทธเราอยู่ที่ภาวนา เพียงว่าถือพุทธเฉย ๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวนะ มีแต่คำพูดเฉย ๆ ว่าถือพุทธ เวลาจะหลับนอนก็กราบปลก ๆ สองสามที ให้กิเลสเอาไปถลอกตลอดเลย ถ้าเป็นเรื่องของภาวนานี้ เป็นหลักของชาวพุทธเรา ถึงเวลาจะหลับจะนอนก็ภาวนา ตั้งใจภาวนา ไม่มีวันใดก็ต้องวันหนึ่งมันจะมีอะไรภายในจิตของเรา ที่มันไม่เห็นก็เพราะกิเลสมันหนามันแน่นมันไม่เห็นง่าย ๆ ต้องแหวกต้องว้ายต้องบุกต้องเบิก หลายครั้งหลายหนหากมีวันหนึ่งจนได้แหละ จะเจอความแปลกประหลาด

พอสะดุดก็ก้เท่านั้นที่มันฝังนะ ความพอกความเพียร ความดูตืดม ความเชื่อในบุญในกรรมทั้งหลายจะไปพร้อมกันเลย นี่ละธรรมถ้ามีภาวนาแล้วมีบทสวดอีกนะ ถ้าไม่ได้มีภาวนาเลยมันเลื่อนลอยนะ ต่อไปมันก็กลายเป็นเรื่องบาปไปเสียทั้งนั้น ไม่มีอะไรจุดละถ้าไม่มีธรรม ถ้าภาวนาแล้วมีได้ ให้ภาวนาเป็นหลักของชาวพุทธ มันจึงมีหลักใจ เวลาคิดมากยุ่งเหยิงวุ่นวายมากเข้าห้องพระเสีย บังคับไม่ให้เห็นคิดเรื่องเหล่านั้น ให้มันคิดแต่เรื่องคำบริกรรมภาวนาอย่างเดียว บังคับกันไปบังคับกันมา เรื่องอารมณ์เหล่านั้นที่มันผลัดดันออกไปมันก็อ่อนตัวลง ๆ ที่นี้คำบริกรรมนี้ก็ค่อยหนาแน่นขึ้น ๆ ที่นี้สงบเงียบลงไป เย็น เรื่องวุ่นทั้งหลายมันก็เห็นโทษกัน เพราะไม่ยุ่งมันก็เป็นสุข ความสงบเป็นสุข ความยุ่งเป็นทุกข์ มันก็รู้ เทียบกันทันที

เวลามันคิดมากยุ่งมาก เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก เราพักอารมณ์ใจของเราไม่ให้มันคิดไปเรื่องโลกเรื่องสงสารมันเป็นกงจักร ให้มาคิดถึงเรื่องธรรมจักร เอาธรรมจักรนี้ผันหัวกิเลสด้วยคำว่า พุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ เอาเท่านั้น มันอยากคิดมากเท่าไรไม่ให้มันคิด บังคับมันลงไป ต้องอย่างนั้นซิ มันอยากดันออกไปมาก บังคับไม่ให้มันออก เคยคิดมาตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งปานนี้ได้ประโยชน์อะไร คิดแค่ พุทโธ เท่านั้นมันจะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นซิต้องเด็ด เด็ดกันเข้า ต่อไปมันก็ได้

โห กิเลสเป็นข้าศึกของธรรม มันไม่ได้ปล่อยมือละ ถ้าเราจะบำเพ็ญคุณงามความดีมันจะเข้ามาทันที ถ้าไปตามมันต้อย ๆ อย่างนั้นไม่เป็นไร ไปเรื่อย ๆ ถ้าเราจะแหวกออกมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม เรียกว่าจะออกจากเงื้อมมือของมัน มันจะจุดไว้ทันทีเลย

ต้องต่างคนต่างเข้มแข็งช่วยชาติของตน เราเป็นชาติไทยเต็มตัวทุกคน บกพร่องก็บกพร่องทุกคน ต่างคนต่างหนุนกันมันก็เต็มสัดเต็มส่วนขึ้นทุกคนนั่นแหละ ให้ต่างคนต่างมีกำลังใจทุกคน อย่าเห็นว่าความจำเป็นเหล่านี้จะไปอยู่กับคนนั้นคนนี่ มันอยู่กับเราเสมอกันหมดทุกคน เพราะฉะนั้นเราจึงต่างคนต่างช่วยกันเต็มสัดเต็มส่วนแล้วก็จะเต็มต้นขึ้นมา

ความสามัคคีความรักชาติเป็นกำลังอันยิ่งใหญ่ จะทำให้ชาติไทยของเรามีความ
 แน่นหนามั่นคง เรื่องความสกปรกนั้นอย่าเอามาเป็นอารมณ์นะ คนทำชั่วมีเยอะ โลกอัน
 นี้มีมาอย่างนี้ตั้งเดิม เราอย่าเข้าใจว่าคนชั่วจะมีเฉพาะปัจจุบันนี้ จะมีเฉพาะเมืองไทย
 ของเรา มีมาตั้งเดิมทุกสัต์ว์ทุกบุคคล มีกรรมดีกรรมชั่วเต็มตัวอยู่ทุกคน ๆ เพราะ
 ฉะนั้นถึงได้เสวยกรรมในภพชาติต่าง ๆ กันตลอดมาอย่างนี้ เสวยกรรมแปลก ๆ ต่าง
 ๆ กันเรื่อยมา เวลานี้เราช่วยชาติไทยของเรา ก็ให้ต่างคนต่างมีความหมายมั่นปั้นมือต่อ
 ชาติของตน ไม่มีใครจะมายกชาติไทยเราได้ นอกจากคนไทยของเราจะต่างคนต่างยก
 เอง ด้วยกำลังของเราที่รักชาติ แล้วจะค่อยหนาแน่นขึ้นมา ๆ ให้พากันจำนี้เอาไว้

สำหรับคนชั่วช้าลามกเราอย่ามาถือเขามาเป็นอุปสรรคต่อการทำความดีเพื่อชาติ
 ของเรา พวกนี้มันพวกจะลุ่มจะจม ไม่มีใครไปช่วยเขาได้แหละ ความลุ่มความจมเป็น
 เขาสร้างของเขาเอง เขาไม่เชื่ออรรถเชื่อธรรมเขาเชื่อกิเลส เขาจะเห็นผลของกิเลสกับตัว
 เขาเอง เราเชื่ออรรถเชื่อธรรมเราก็จะเห็นผลของอรรถของธรรมในตัวของเราเอง เช่น
 เดียวกับเขาทำความชั่ว ใครก็จะเห็นผลแห่งความชั่วของตัวเอง เหมือนกับผู้ทำความดี
 เห็นผลของความดีนั้นแหละ ไม่ผิดกัน เสมอกันหมด จึงว่าทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี ไม่มีคำ
 ว่าที่ลับที่แจ้ง เล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคมเรื่องกิเลสมันหาออกมาทำนั้น มีแต่เรื่องมัดตัว
 เอง ฉลาดแบบนี้เท่าไรยิ่งโง่ ยิ่งมัดตัวเข้าไป ๆ อย่าถือมาเป็นคติตัวอย่างนะ เท่านั้นละ
 ที่นี้จะให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com